

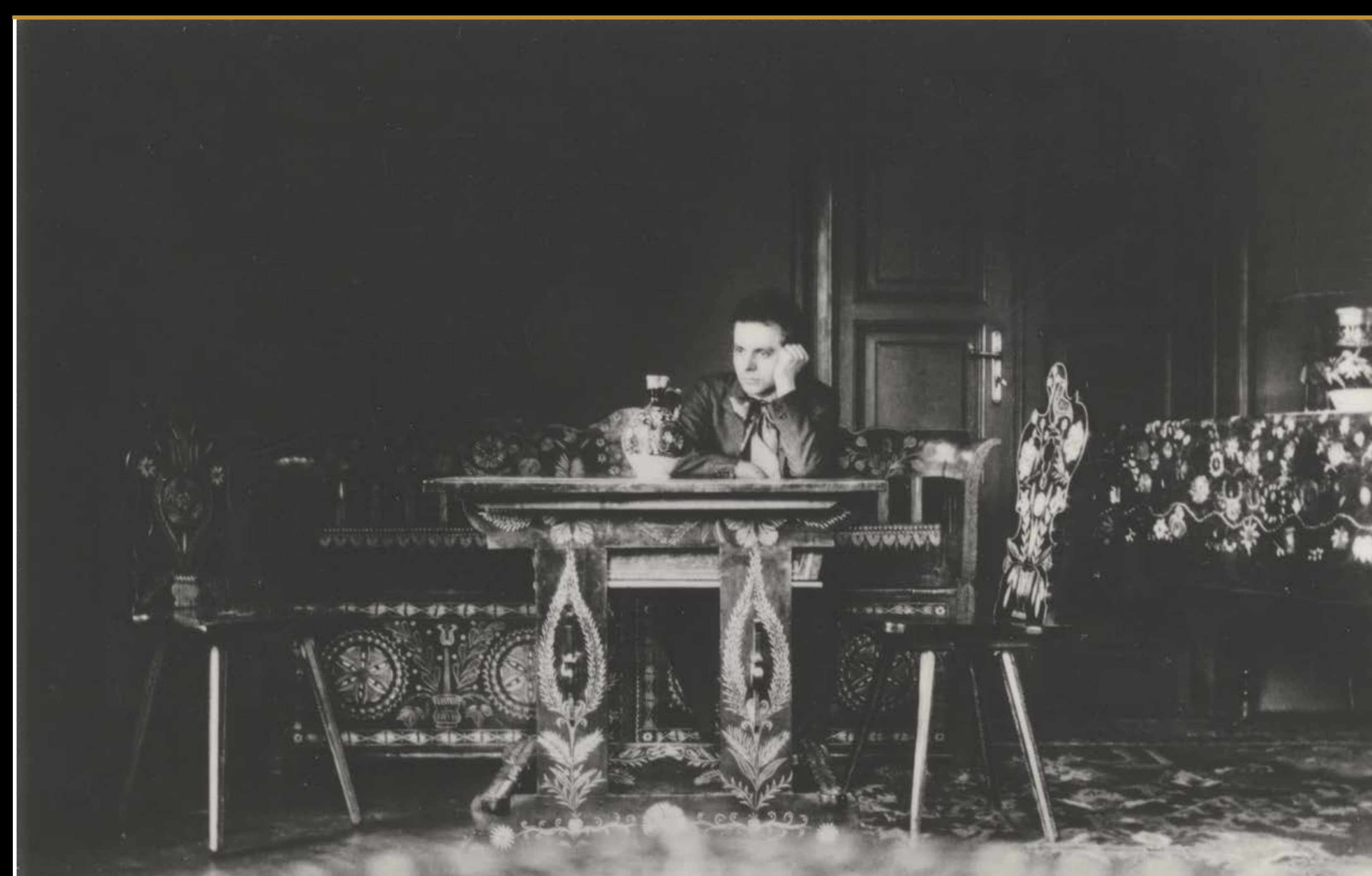
Notturmo („Az éjszaka zenéje”): belső élet

Meghalok Csurgóért,
De nem a váráért,
De nem a váráért,
Csak egyik uccáért,

De nem az uccáért,
Csak egyik házáért,
Benne növekedett
Barna karcsú galambomért.

„Kánon”, a 27 gyermek- és női kari mű
egyik darabjának népi szövege, 1935

Bartók *Két arckép*
zenekarra: „Egy ideális”,
a Geyer Stefínek ajánlott
Hegedűverseny I. tétele,
„Egy torz”, a 14. bagatell
átírata, 1907–11,
Voit Ervin címlapterve

Bartók budapesti lakásában
népi faragású erdélyi bútorai
közt, 1908

Micsoda!! Pesszimizmust vet szememre?!!
Nietzsche hívének szemére?!!
Mindenkinek iparkodnia kell mindenek felett lebegni;
ne érintse őt semmi; legyen teljesen független, teljesen
közömbös. [!] Csak így fog megbékülni az elmúlással, az élet
céltalanságával.

Bartók Jurkovichs Irmynek, 1905. augusztus 15.

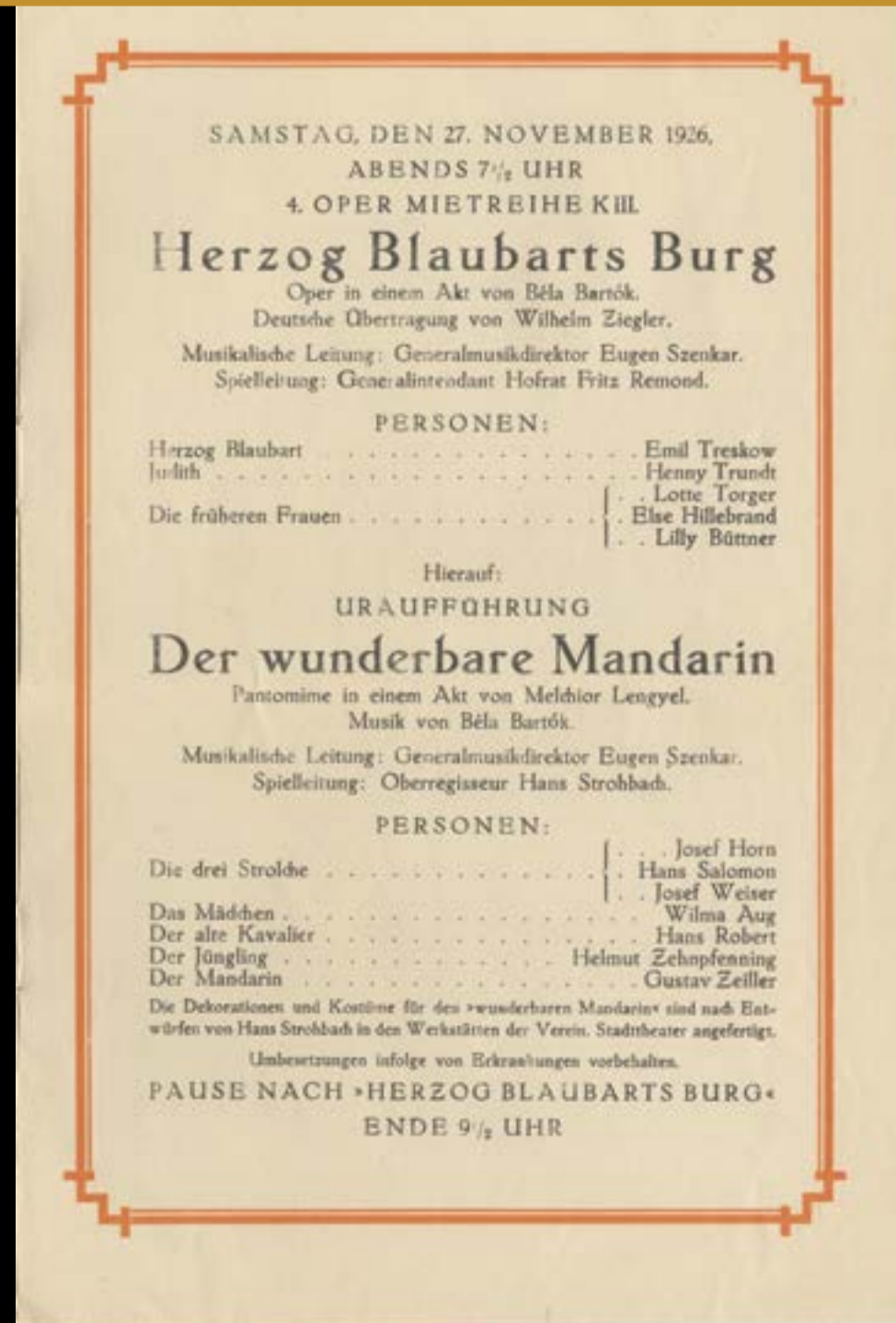
Nem hagyott nyugton, míg írásban nem formuláztam azt,
amit tegnap utoljára nem egészen helyesen fogalmaztam
szóval. Vagyis: el tudok képzelni olyasvalakit, akiért minden
áldozatot meg tudnék hozni, de olyat senkit, akinek kicsinyes
óhajait teljesítem. Miért? Mert az ilyen emberhez nem
fűzhetne az a legmagasabb foka a szeretetnek, amely nagy
áldozatok meghozására szükséges.

Bartók Ziegler Mártának, 1909. január 21.

Első feleségével,
Ziegler Mártával,
1910-es évek eleje

Bartók operája:
A kékszakállú herceg vára,
1911, 7. ajtó jelenetének
kezdeté a kéziratban

Bartók dedikált fényképe,
1922 (Werner Irén felvétele)

A kékszakállú herceg vára
előadása és *A csodálatos*
mandarin botrányt kiváltott
ősbemutatója Kölnben,
1926. november 27.

Hétfőn volt a Sztravinsky koncert. – Most már tudom
egész pontosan, hogy mi az új irány. Képzeld el Mama
magadnak olyan muzsikát, amibe semmi érzelmes rész nincs,
amibe sehol nem találsz oly részt, amitől könnyes lesz
a szemed. Tudod ez olyan csupa ritmus, csupa kalapácsoló,
csupa hangszínes valami. Mondhatom, hogy igazán magával
ragadja az embert az egész úgy, ahogy van. [...] – de ha Béla
csinálna ilyen muzsikát, akkor nem tudnék Bélának
a művésznek az lenni, ami vagyok és ami leszek mindég. Mert
ez a muzsika nem az én hazám, az enyém a Béla muzsikája,
ahol meg van alaposan a lüktető ritmus, a hangszín, de ahol az
érzések élnek és vannak, és aminek lelke van.

Bartókné Pásztory Ditta özv. Bartók Bélánénak,
1926. március 18.